

Phạm Trần

13-02-08

“...cuộc tấn công Mậu Thân tàn sát dân lành của Cộng quân cách nay 40 năm “không chỉ để cứu người trong ký ức mà còn khiến họ mãi mãi với thời gian” thì họ nghĩ gì? Việt Nam này đến thời họ khác ...”

CÀNG NÓI DỐI, SỐ THẬT CÀNG LÒI RA

Bây giờ là Thứ 6 21 mà người Cộng sản Việt Nam vẫn giữ thói quen nói nhảm nhí để u không có để tuyên truyền xuyên tạc sự thật và bóp méo lịch sử.

Lãnh đạo của họ, nhất là họ đã ra khỏi hàng đầu sau 30 năm chiến tranh mà xem ra đầu óc vẫn chưa vượt khỏi cánh rừng. Họ cũng nghĩ người dân bây giờ cũng khờ khạo, dễ đánh lừa như khi còn chiến tranh, nên cứ nói mà không cần nghĩ xem người ta có tin hay không.

Cũng không thay đổi là bọn lãnh của người Cộng sản. Dù biết nói sai nhảm nhí nhưng họ quan tâm nói dài và nói dài thì trộm c sau gì “không” cũng thành “có” mà “có” cũng phải biến thành “không”.

Đó là duy mà đầu CSVN đã phẫn nộ trong việc họ ào ào tổ chức hội thảo, mít tinh kỷ niệm Cuộc tấn công Tết Mậu Thân 40 năm trước đây ở miền Nam. Có thể gọi là biết Tết con Khỉ năm 1968 là những ngày máu đổ, thật rồi do lực lượng Cộng sản gây ra cho nhân dân miền Nam trong những ngày bị truyền thông dân tộc.

Những nạn nhân của lính Cộng sản, nhất là thân nhân của hơn 5,000 người bị tàn sát tại Huế - Thừa Thiên trong 26 ngày năm 1968, sẽ không bao giờ quên được những thảm cảnh mà người Cộng sản đã gây ra cho gia đình, hay bọn bè họ.

Dù đầu CSVN có “tô son, điểm phấn, bôi mặt nạ, treo đèn, giăng hoa” cho Cuộc tấn công Mậu Thân thì máu đổ của những người dân vô tội ở Huế cũng không thể biến thành những sông Hoàng.

Vậy mà trong dịp Tết Mậu Tý năm nay, trong khi không ngừng kêu gọi đoàn kết dân tộc thì đầu CSVN lại tổ chức “ăn mừng chiến thắng”, mà lại viết thông cáo lãnh đạo ngay tại thành phố Huế và trên những mặt báo đã chôn người tử nạn.

Mặt trong những người tung nhúng tay vào máu ở Huế là Lê Khả Phiêu, Chủ tịch Bộ đầu CSVN (khoá VIII) đã có mặt trong cuộc hội thảo ngày 11-01-2008 được gọi là “Cuộc Tấn công Tết Mậu Thân và nạn đói Xuân Mậu Thân 1968”. Theo báo Nhân Dân, ông Phiêu từng là Trung đoàn trưởng kiêm Chính ủy Trung đoàn 9, người đã trao cờ cho lính Cộng sản trước khi đánh Huế hồi Tết Mậu Thân.

NHỮNG ĐIỀU KHÔNG THẬT

Những có cuộc ‘nhị d’ Xuân Mậu Thân của nhân dân miền Nam không? Có thể gì bị không hề có chuyện đó. Cũng không có chuyện dân miền Nam, sống trong vùng lãnh thổ do Quân đội Việt Nam Cộng hòa bao vây, đã ‘b’ ‘y’ về phía quân ‘gi’ ‘phóng’ như Hà Nội d’ ki’.

Trước mặt nhân dân th’ gi’ i, ng’ i ta chỉ th’ y quân Cộng s’ n đi đ’ n đâu, mang theo ch’ t chóc đ’ v’ đ’ n đó, khi’ n ng’ i dân miền Nam ph’ i b’ ‘y’ về phía chính quy’ n VNCH. Cũng không m’ t ai đã hăm h’ ch’ đ’ i quân Cộng s’ n về ‘gi’ ‘phóng’ h’ kh’ i ‘ách kìm k’ p’ của chính quy’ n miền Nam như Hà Nội tuyên truy’ n.

B’ ng ch’ ng của s’ đánh l’ a nhân dân miền Bắc đã đ’ c đ’ ng CSVN ngu’ t’ o trong Ngh’ quy’ t H’ i ngh’ l’ n th’ 14, tháng 1-1968, của Ban Ch’ p hành T. Đ’ ng (khoá III).

Th’ m c’ nh sau T’ t Mậu Thân t’ i Huế

M’ t khu dân c’ nghèo t’ i Saigon b’ h’ y ho’ i

M’ t đ’ an của Ngh’ quy’ t này vi’ t: “Qu’ n chúng nhân dân ‘ các thành th’ và nh’ ng vùng còn t’ m b’ đ’ ch chi’ m ‘ miền Nam đã nhi’ u l’ n n’ i d’ y kh’ i nghĩa v’ i nh’ ng hình th’ c khác nhau. Hàng tri’ u qu’ n chúng đang s’ c sôi cách m’ ng và s’ n sàng vùng lên, s’ n sàng hy sinh t’ t c’ đ’ giành cho đ’ c đ’ c l’ p, t’ do, hòa bình, c’ m áo, ru’ ng đ’ t. Nhân dân lao đ’ ng miền Nam, nh’ t là công nhân ‘ Sài Gòn - Ch’ L’ n, đang vùng d’ y m’ nh m’ , m’ ra m’ t khí th’ m’ i đ’ u tranh quy’ t li’ t ch’ ng M’ và tay sai trong các thành th’ ”.

Quân và dân miền Bắc cũng không h’ bi’ t t’ năm 1967 về tr’ c, quân đ’ i chính quy Cộng s’ n miền Bắc ‘ trong Nam và quân đ’ a ph’ ng ‘Việt Cộng’ g’ n như ki’ t qu’ trên kh’ p các m’ t tr’ n. H’ cũng không bi’ t nh’ ng cuộc bi’ u tình ch’ ng M’ , ch’ ng chính ph’ VNCH ‘ Sài Gòn t’ 1966 đ’ n 1967 của m’ t thi’ u s’ ch’ ng đ’ i chi’ n tranh không t’ o đ’ c ‘ nh h’ ng nào đáng k’ đ’ n tình hình chính tr’ và quân s’ trong Nam.

V’ y mà H’ Chí Minh, Lê Du’ n và B’ Chính tr’ lúc đó đã b’ a ra nh’ ng chuy’ n không có nh’

tình thế quân đội miền Nam xuống thấp, không còn đủ tình thế chiến đấu, muốn bắt hàng ngũ chủ yếu về phía quân “giải phóng” để đánh lại quân và dân miền Bắc bằng mặt Nghĩ quyết giải tỏa, bắt đầu ra nhúng “điều kiện chín muồi” cho mặt cuộc chiến công quân sự như họ đã làm trong dịp Miền Thân.

Nghĩ quyết tháng 1/1968 viết tiếp: “Về mặt quân sự, địch còn trên mặt trỗi dậy quân và mặt tiềm ẩn chiến tranh lớn, nhúng đội quân đó đã liên tiếp thất bại về chiến lược và chiến thuật, quân sự tuy đông nhưng tình thế bất lợi và bắt đầu suy sụp; về mặt chính trị, địch đang lâm vào tình trạng khủng hoảng toàn diện và nghiêm trọng, chúng tỏ ra không thể thắng lợi nhân dân miền Nam được nữa và nhân dân miền Nam cũng không chịu sự áp bức bóc lột của chúng nữa....”

“.... Nhiệm vụ chủ yếu của ta về chính trị là chuyển bại và phát động quần chúng nổi dậy từng khu vực (kết hợp với từng công kích) cho đến thành công, đập tan nguỵ quyền và các thế lực chính trị phản động khác, xây dựng chính quyền cách mạng và phát triển nhanh chóng lực lượng chính trị và vũ trang của quần chúng”.

Thế là các miền Bắc bắt đầu đánh lại. Hàng trăm ngàn thanh niên, thiếu niên miền Bắc bắt đầu “xúi trăn ăn cỏ gà”, lôi ra khỏi các trường học để huấn luyện quân sự chớp nhoáng, rồi lên xe nối đuôi nhau chui đầu vào lại miền mà các nghĩ là mình “đồng chí đi làm phúc” trong nhiệm vụ vinh quang “giải phóng” để bảo vệ đất nước miền Nam khỏi “gông cùm” Miền-Nguỵ !

NGƯỜI THANH NIÊN

Bằng chứng của chiến dịch “đốt ngòi” sau 40 năm mới được tiết lộ: “Tăng cường lực lượng chiến đấu trên chiến trường miền nam và củng cố hậu phương miền bắc, trong mặt thời gian ngắn, hàng vạn nam thanh niên có trình độ văn hoá, có giác ngộ chính trị, có sức khỏe được đưa vào lực lượng vũ trang và thanh niên xung phong” .

“Từ tháng 3-1967 đến tháng 3-1968, 155.000 quân đã được đưa vào miền nam. Tính riêng trong năm 1967, đã có hơn 94.000 cán bộ, chiến sĩ (tăng 1,5 lần so với năm 1966) được tổ chức biên chế thành từng trung đoàn, sư đoàn bộ binh và binh chủng kết hợp cho các chiến trường Trữ Thiên, Khu 5, Tây Nguyên, Nam Bộ, nâng tổng số quân giải phóng miền nam lên 220.000 quân chủ lực và 57.000 quân địa phương, không kể lực lượng dân quân, du kích, tự vệ” .

“Năm 1968, hơn 14 vạn cán bộ, chiến sĩ từ miền bắc hành quân vào nam nhanh chóng tham gia cuộc chiến đấu công và nổi dậy. Các lực lượng về tị nạn, lực lượng báo động giao thông, mặt đường và các lực lượng báo động khác... bao gồm hàng chục vạn người đầu tiên được đưa vào hậu phương miền bắc.

“Báo động khi lực lượng vượt chốt - kết hợp cho cuộc chiến đấu công, Chính phủ đã tăng tổng ngân sách quốc phòng cho quân đội lên gấp mười lần năm 1964 là năm cuộc chiến tranh hòa bình trên miền bắc, trước khi cuộc Mĩ gây chiến tranh phá hoại. Năm 1968, các nước xã hội chủ nghĩa, chủ yếu là Liên Xô, Trung Quốc viện trợ cho ta 517.493 tấn vật chất - kết hợp, tính thành tiền trị giá hơn 1.615 triệu rúp (1 rúp có giá trị tương đương 1 USD).

“Chỉ vì n cho chỉ n tr ng mi n nam năm 1968 tăng 8,4 l n so v i năm 1965. Các l c l ng v n t i và b o đ m giao thông nh công binh, v n t i quân s , v n t i nhà n c, v n t i nhân dân... đ c c ng c và l n m nh v t b c.

Đ n năm 1968, s trung đoàn công binh trên mi n b c tăng g p 1,2 l n, s ti u đoàn công binh tăng g p hai l n, s đ i đ i công binh tăng g p 16 l n so v i năm 1965. L c l ng v n t i quân s c a B Qu c phòng và c a các quân khu tăng g p b n l n. Các lo i ph ng ti n b c c u, b o đ m v t t sông năm 1968 tăng 2,6 l n. L c l ng v n t i nhà n c cũng tăng m nh, trong đó m t b ph n khá l n đ c huy đ ng làm nhi m v v n t i quân s .” (Báo *Nhân Dân*, 29-1-08)

M c dù v i s c ng i, s c c a nh th mà l c l ng C ng s n cũng không chỉ m n i m t qu n l nào c a mi n Nam trong cu c t n công quân s này. Cũng ch ng làm gì có đ n v lính VNCH nào đã b hàng ngũ ch y sang v i l c l ng quân “gi i phóng” nh đ ng đã qu quy t tr c khi m cu c t n công.

Ng c l i, quân chính quy CS mi n B c và l c l ng đ a ph ng trong Nam có tên g i quen thu c là “Vi t C ng” đã thi t h i n ng n trong th i gian t n công M u Thân t cu i tháng 1 đ n đ u tháng 3 năm 1968. Gi i quân s c tính có t 80 ngàn đ n 100 ngàn quân lính C ng s n đã b thi t m ng hay b th ng trong kh ang th i gian ng n ng i này. Nhi u lính C ng s n đã b hang ngũ ch y v phía Qu c gia đ đ c an thân.

Đây là th t b i n ng n và quan tr ng nh t đ i v i đ ng CSVN trong cu c t n công T t M u Thân, nh ng ng i c ng s n đã tìm m i cách che đ y đ đánh l a nhân dân hai mi n Nam-B c và các th h ng i Vi t Nam sinh ra t sau 1968.

Bà bác sĩ D ng Qu nh Hoa, m t th i là B tr ng trong Chính ph bù nhìn “Vi t C ng” (Cách m ng Lâm th i C ng hòa Mi n Nam Vi t Nam) đã nhìn nh n v i Nhà báo M n i ti ng Stanley Karnow r ng cu c t n công T t M u Thân không nh ng ch là m t th t b i v m t quân s mà còn th t b i c v m t chính tr khi không th c hi n n i m t cu c n i đ y nào c a nhân dân mi n Nam. Bà nói quân “Vi t c ng” đã m t c nh ng thành ph n u tú nh t (our best people).

B ng ch ng th t b i đã rõ nh ban ngày nh th mà trong cu c mít tinh, ăn m ng “ch i n th ng” gi t o này, Đ ng CSVN v n có th tr ng tráo khoe: “B ng đ n ti n công T t M u Thân 1968, quân và dân ta trên chi n tr ng ngày đó đã đ a chi n tranh vào sâu trong h u ph ng, h u c đ i ph ng; tiêu di t và tiêu hao nhi u sinh l c và ph ng ti n chi n tranh; làm đ o l n th chi n l c c a đ ch trên chi n tr ng; ghìm ch t m t đ i quân đông h n 1 tri u 300 nghìn tên, đ c “trang b t i t n r ng” vào m t tr n đô th ; t o đ i u ki n và th i c cho quân và dân ta đ y m nh ti n công và n i đ y, gi i phóng nhi u vùng nông thôn r ng l n”!

T HU Đ N SÀI GÒN

Trong báo *Nhân Dân* ngày 29-1-08, Đinh Nh Hoan cũng vi t không ng ng v tình hình Hu năm 1968: “Trong cu c t ng ti n công và n i đ y mùa xuân 1968, Hu th t s là chi c vòng nguy t qu c a quân dân mi n nam. L n đ u tiên trong cu c kháng chi n ch ng M , c u n c, chính quy n cách m ng đã đ c thành l p t i m t đô th l n i mi n nam và trong 26 ngày đêm

làm cho thành phố, quân dân Huế đã bị gây nhiễu loạn công”.

Có “bộ gây” và “làm cho” hay không thì phải để cho thú nhện của người trong cuộc Lê Khắc Phiêu. Ông Phiêu nói tại cuộc họp tại thành phố ngày 11-01-2008: “Lịch sử của U ban Trung ương Mặt trận dân tộc giải phóng miền nam Việt Nam càng làm nở lòng và có sự thôi thúc mạnh mẽ quân và dân toàn miền, quân và dân ta trên chiến trường. Có là các anh trong Khu ủy - Quân khu ủy cũng như chúng tôi, các cán bộ, chiến sĩ trong quân đội cho đến những người du kích, những công nhân trong thôn, ấp, ai ai cũng phải kiên trì và sẵn sàng bước vào cuộc quyết chiến này và cho là trận quyết chiến cuối cùng, nhất định thắng lợi hoàn toàn.

Với tình hình, quyết tâm rất cao như vậy, lãnh đạo của chúng ta tuy có điều kiện khả năng bắt đầu, song vẫn thiên về mặt thu hút nhiễu loạn, đó đã giúp như sự suy nghĩ những kẻ sách vở phó khi tình hình không thuận, cuộc chiến kéo dài, các hướng chiến tranh khó khăn, ta bắt đầu, lung túng...”

Tôi lung túng, lúc đó ông Công quân bộ quân của VNCVH và đang minh truy kích vào rừng. Ông Phiêu nói về các cuộc hành quân này: “Mặt khác, chúng liên tục truy quét tại chiến trường rừng núi, đẩy ta ra khỏi vùng giáp ranh, cần quét vùng đang bị nông thôn mặt cách chiến lược, tiếp cận chiến lược, tiếp thêm đến bắt. Bên ác ôn ngóc đầu dậy thành tay tàn sát nhân dân, tàn sát lịch sử cách mạng của sự. Trong khi đó, lúc đó ông của ta chưa được các công nhân, thành phần tại đang bị vùng giáp ranh và lên vùng rừng núi chưa được xây dựng lại; bắt đầu bị thành, bắt bắt rét, thiêu đốt, thiêu đốt v.v..., sự chiến đấu suy giảm...”

“Những lịch của trên là tiếp tục thành hiện đấu 2 và đấu 3, tức là tiếp tục Thành công kích - thành chiến lược, Quân khu chấp hành những thành hiện thì ít hiệu quả. Thành của bắt đầu, của nhân dân, của cán bộ chính trị của sự nông thôn, rồi trong nội bộ Đảng cũng phát sinh những công nhân, v.v...”

“Tôi trích ý kiến của đang chỉ Trần Văn Quang tại khiếm khuyết sau khi rút khỏi Huế: ...“Đáng là chúng tôi phải bình tĩnh đánh giá lại tình hình, xác định lại nhiệm vụ và phương châm hành động, không phải tiếp tục Thành công kích - thành chiến lược, mà phải tiêu hao, tiêu diệt bắt phải ch, giữ gìn và xây dựng lại của sự, xây dựng lại thành ba vùng liên hoàn có là cho ta, kẻ thù phải tranh vũ trang và đấu tranh chính trị, đấu tranh hợp pháp và nội bộ pháp vùng đấu ch khiếm soát”.

“Tóm lại, nhiễu loạn phải làm lại để cho phù hợp với tình hình so sánh lực lượng và âm mưu, thành của bắt đầu lúc đó, thì chúng tôi lại thành gian, công sự, lúc đó ông có hướng vào việc thành mặt sự trận tại công đấu ch và tiếp tục Thành công kích - thành chiến lược trong khi đấu kẻ không còn nữa. Đấu ch và ta mặt trận Trần Thiên - Huế đã thay đổi, như của cách mạng và chiến tranh cách mạng của phương pháp là phải chuyển cách hành động.”

“Chúng tôi đã không sáng suốt, không kịp thời đưa ra nhiệm vụ, phương châm, biện pháp phù hợp với tình hình, không có can đảm phải ánh, mà lại chấp hành mạnh mẽ mặt cách thành, làm cho tình hình càng khó khăn thêm”. Đây là mặt bài học rút ra quan trọng cho mặt chúng ta, nhất là chấp huy quân sự những tình huống phải tiếp nhận.” (Trần Văn Quang, nguyên Bí thư Khu ủy, Tổng cục Quân khu Trần Thiên - Huế).

Ông Phiêu nói tiếp: “Nhưng đúng như ông chỉ Trần Văn Quang nói, khuynh hướng đi là như thế: “Đáng lẽ ra lúc đó mới mới chuyển hành động của Bộ, mới khác phải chuyển chuyển lại các công, bố trí lại đội hình, suy nghĩ các biện pháp mới, và đánh địch, và chuyển bố trí phó khi địch chiếm lại thành phố và nông thôn. Nhưng chúng tôi đã không làm được như thế mà chỉ đánh địch phải kích thích chuyển, chuyển mới sẽ đi theo tiêu biểu trong thành phố ...”.

Một câu hỏi nữa đặt ra là: Lúc bấy giờ, tại sao không rút mới bộ phận các công ra vùng nông thôn, tiếp tục tiến công địch ở vòng ngoài? Các công Bộ tăng cường cho Huế ta đến các vào trong nội đô lại càng khó khăn thêm, lúc này chuyển yếu là chuyển đi, không tiến công được.

Rõ ràng, một mặt này, ta thiêu sử dụng bên trong đánh giá tình hình, ngay từ khi làm phương án cũng có sự chuyển quan, đánh giá theo địch. Từ bên trên đến cán bộ, chiến sĩ, ai cũng nghĩ rằng chiến lược này như thể đúng hoàn toàn, giành thắng lợi quyết định, có nghĩa là miền nam được giải phóng”.

Vì tình hình mới trên chính trong cuộc tiến công Mậu Thân của đảng CSVN ở Tr- Thiên bị địch như thế nên các công công sự của các nội khác bị rất đám mau chóng trở về các phần công của Quân lực VNCH.

Yếu tố mà miền công của công sự Lê Thanh Hải, Thành phố Thành phố Sài Gòn, và nông nghiệp trong các nội “mạng chiến lược” Mậu Thân tại Sài Gòn hôm 1-2-08: “Ôn lại di sản của Cuộc Tiến công và nội chiến Xuân Mậu Thân 1968 của quân và dân ta, nêu rõ cách đây tròn 40 năm, quân và dân ta được lòng tiến công và nội chiến trên toàn miền nam, cùng lúc tiến công dũng mãnh vào các thành phố lớn: Huế, Đà Nẵng, Quy Nhơn, Sài Gòn, 37 thị xã và hàng trăm thị trấn tại Quảng Trị đến Cà Mau.”

“Các công công chính trị, võ trang của các đoàn thể, các sự kiện chúng cách mạng ở thành phố đã phải hợp lực công Biệt động thành và các công các tiểu đoàn mũi nhọn, các công công công tiến công địch bằng hình thức linh hoạt, đã tiêu diệt mới bộ phận quan trọng sinh lực địch. Đòn giáng phải của các công võ trang Sài Gòn - Gia Định, được biệt là các công Biệt động thành, cùng các chiến công trên toàn miền nam với khí thế cách mạng sôi dâng trào của nhân dân thành phố và các nội đã làm rung động nước Mỹ và vang xa ra cả thế giới.”

Trên 3 triệu dân Sài Gòn thời đó đã chết đâu đâu mà ông Hải dám bỏ đi ra ngoài đi không có để tuyên bố lịch sử? Làm gì có chuyện “Các công công võ trang, võ trang của các đoàn thể, các sự kiện chúng cách mạng ở thành phố đã phải hợp lực công”?

Khép phần phương Sài Gòn- Chiến lược thời bấy giờ có bóng ma thân Công nào dám ra để hoan hô “quân giải phóng” đâu mà sao lại có chuyện “phải hợp” tài tình, ngoạn mục “quân-dân” mới lòng đến thế?

Hà Đăng, Nguyên Trưởng Ban Tuyên truyền-Văn hóa Trung ương còn phết lác trên báo *Nhân Dân* ngày 30-1-08: “Từ khi được của Tổng Mậu Tý 2008 này, ngoạn nhìn lại Cuộc Tiến công và nội chiến Tổng Mậu Thân 40 năm về trước, ai là người Việt Nam, dù đã trải qua hay chưa từng đến nơi mà trải nghiệm tháng ngày hào hùng để đưa cộng đồng về niềm tự hào và sự cảm phục không cùng. Âm vang và hình ảnh như sống động của cuộc Tiến công tiến công và nội chiến không chỉ được

Lưu giữ trong ký ức mà còn hiện hữu mãi với thời gian”.

Đúng như Hà Đăng viết, cuộc tấn công Mậu Thân tàn sát dân lành của Cộng quân cách nay 40 năm “không chỉ để lại lưu giữ trong ký ức mà còn hiện hữu mãi với thời gian” thì thật đáng ngẫm nghĩ. Việt Nam này đến thời hậu khác vì “miếng ngon thì nhớ lâu mà số đau thì nhớ đời”.

Lịch sử muôn đời và vẫn là lịch sử. Dù có bóp méo đi cũng không bao giờ công được đi với các nhân nhân Huân.